

Vyvěšeno dne: 16. 7. 2026
Svěšeno dne: 30. 7. 2026

Markéta Hrdličková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Veroniky Juříčkové a soudců Štěpána Výborného a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. Jitka Červinková**, bytem Brněnská 23, Jihlava, zastoupená Mgr. Jiřím Neshybou, advokátem, sídlem Křížová 111/2, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. KUJI 62043/2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2026, č. j. 30 A 21/2025-34,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2026, č. j. 30 A 21/2025-34, **s e r u š í .**
- II.** Žaloba **s e o d m í á .**
- III.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Jihlavy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 29. 8. 2022, č. j. MMJ/SÚ/147367/2022-ZáD, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a uložil jí pokutu ve výši 100 000 Kč (dále jen „rozhodnutí o přestupku“). Rozhodnutí o přestupku bylo doručeno do datové schránky tehdejšího zástupce žalobkyně (advokáta) dne 29. 8. 2022.

[2] Dne 9. 2. 2023 obdržel magistrát podání žalobkyně ze dne 7. 2. 2023 nazvané jako „*Zpětvzetí lhůty č.j.: MMJ/SÚ/147367/2022-ZáD*“. V něm žalobkyně toliko uvedla: „*Z důvodu, že rozhodnutí o přestupku ze dne 29. 8. 2022, bylo doručeno Mgr. Petru Navrátilovi, který v té době již nebyl mým právním zástupcem, žádám o nové doručení rozhodnutí o přestupku*“. Přílohou tohoto podání byla listina nazvaná „*Ukončení plné moci*“ ze dne 5. 7. 2022. V podání ze dne 26. 7. 2023 a 26. 9. 2023

žalobkyně zopakovala, že žádá o nové doručení rozhodnutí o přestupku (zároveň se domáhala sdělení, jak bylo naloženo s její žádostí ze dne 7. 2. 2023).

[3] Usnesením ze dne 1. 3. 2024, č. j. MMJ/SÚ/49507/2024-jak, magistrát dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nevyhověl žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu.

[4] Žalobkyně podala proti tomuto unesení odvolání, ve kterém namítla, že nemohla magistrátu dříve doručit odstoupení od plné moci ani nijak reagovat na rozhodnutí o přestupku. Doložila potvrzení policie o účasti na dopravní nehodě dne 8. 7. 2022, při které utrpěla těžká zranění, zlomeniny a pneumotorax. Od dopravní nehody do začátku roku 2023 nebyla schopna jakýchkoliv úkonů. K tomu doložila potvrzení od ošetřujícího lékaře ze dne 25. 4. 2024, podle kterého vyžadovalo její zranění dlouhou a intenzivní lékařskou a rehabilitační léčbu; až do začátku následujícího roku nemohla vykonávat běžnou pracovní činnost. Žalobkyně z těchto důvodů žádala o nové doručení rozhodnutí o přestupku, aby jí nebylo odepřeno právo na spravedlivé posouzení skutečností, které jsou jí vytýkány.

[5] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové usnesení potvrdil. Uvedl, že žalobkyně mohla zrušení plné moci doložit ještě před vznikem dopravní nehody. Z předložených podkladů nevyplývalo, že by nebyla po dopravní nehodě schopná komunikovat se správními orgány a oznámit zrušení zastoupení advokátem alespoň e-mailem či telefonicky.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Uvedl, že oznámení o zániku plné moci není vázáno na lhůtu plynoucí přímo ze zákona ani na lhůtu stanovenou správním orgánem. Je proto otázkou, zda podání žalobkyně mělo být hodnoceno jako žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. Správní orgány nicméně nijak nezkrátily práva žalobkyně, pokud její žádost takto posoudily. Mezi stranami není sporu, že magistrát doručil zástupci žalobkyně dne 29. 8. 2022 rozhodnutí o přestupku v souladu se zákonem, neboť v době jeho vydání neměl jakékoli informace o zániku plné moci. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně neprokázala existenci vážného důvodu, který by jí objektivně bránil oznámit magistrátu zánik zastoupení advokátem.

[7] Krajský soud dodal, že i kdyby dal žalobkyni za pravdu a žalobou napadené rozhodnutí zrušil, nic to nemění na skutečnosti, že rozhodnutí o přestupku bylo žalobkyni řádně doručeno a v zákonem stanovené lhůtě proti němu nebylo podáno odvolání. Český právní řád nezná mechanismus „zneplatnění“ doručení, které proběhlo v souladu se zákonem. Účinky řádného a zákonného doručení žalobkyně nemohla zrušit ani zvrátit žádostí o nové doručení, a to ani pokud by byla prokázala, že jí v oznámení ukončení zastupování magistrátu bránily objektivní závažné důvody (což se nestalo). Jedinou procesně správnou cestou bylo, aby žalobkyně požádala o prominutí zmeškání úkonu společně s připojeným úkonem (odvoláním). Tak ovšem nepostupovala.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti. Soud podle ní nesprávně posoudil otázku aplikace § 41 správního řádu a jeho následků. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že neprokázala existenci vážného důvodu, pro který by bylo možné prominout zmeškání úkonu. Pokud se správní orgán domníval, že stěžovatelka svou žádost dostatečně neodůvodnila, měl vůči ní postupovat citlivěji a v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu ji poučit o jejích povinnostech, aby mohla řádně uplatnit svá práva. To zvláště, nebyla-li zastoupena.

pokračování

[9] Nesprávný je rovněž závěr soudu (vyslovený toliko pro úplnost), že ani případné prominutí zmeškání úkonu by nemělo za následek možnost stěžovatelky brojít proti rozhodnutí o přestupku. Pokud by správní orgány žádosti stěžovatelky vyhověly, nebylo by rozhodnutí magistrátu řádně oznámeno a nemohlo nabýt právní moci. Stěžovatelka by proti němu mohla (po jeho novém doručení) podat odvolání. Stěžovatelka vnímá argumentaci soudu, že za svá podání je odpovědný primárně podatel, je však přesvědčena, že v posuzované věci byl postup správního orgánu nepřiměřeně tvrdý. Navíc za situace, v níž byly závěry magistrátu v rozhodnutí o přestupku zcela vyvráceny statikem a autorizovanou osobou přizvanými k posouzení věci samotným správním orgánem. S ohledem na časový odstup (způsobený magistrátem, který vyřizoval její žádost o navrácení v předešlý stav více než jeden rok) již stěžovatelka nemůže využít jiné prostředky nápravy.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že k odvolání plné moci mělo dojít dne 5. 7. 2022, zatímco k dopravní nehodě až 8. 7. 2022. Ani po dopravní nehodě neexistovaly okolnosti, které by vylučovaly stěžovatelčinu možnost komunikovat se správními orgány.

[11] Stěžovatelka v replice na vyjádření žalovaného uvádí, že jí nelze přičítat liknavost se sdělením ukončení zastupování mezi dnem 5. 7. 2022, kdy plnou moc vypověděla, a dnem 8. 7. 2022, kdy došlo k nehodě. Nehoda spočívala ve sražení stěžovatelky jedoucí na motorce jiným řidičem, při kterém stěžovatelka ztratila vědomí, po jeho nabytí se nemohla hýbat a následně byla transportována do nemocnice se zraněními. Nejednalo se o běžnou pracovní neschopnost. Stěžovatelka opakuje, že v souvisejícím řízení vyšly najevo skutečnosti vyvracející závěry magistrátu v přestupkovém řízení. Stěžovatelka se tak snaží dobrat možnosti nápravy a meritorního projednání věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[13] Podle § 109 odst. 3 a odst. 4, věta před středníkem, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumává Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu v rozsahu kasačních námitek a z důvodů uvedených v kasační stížnosti. Zákonem definovaná dispoziční zásada nicméně neplatí bez výjimek. Povinností Nejvyššího správního soudu je mimo jiné *ex officio* zohlednit i existenci případné vady řízení před krajským soudem (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, ke které by soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Krajský soud žalobu věcně projednal, ačkoli k tomu chyběly podmínky řízení (viz § 46 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je tedy důvodná, byť z jiných důvodů, než uvádí stěžovatelka.

[15] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.*

[16] Z citovaného ustanovení vyplývá, že úkony správního orgánu, které nesplňují definiční znaky rozhodnutí vymezené v § 65 odst. 1 s. ř. s., nelze napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, a žalobu proti takovému úkonu soud odmítne pro nepřípustnost. Úkony, které nejsou rozhodnutími, jsou především úkony, které samy o sobě nijak nezasahují do právní sféry žalobce, tj. ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. samy o sobě přímo nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti.

[17] V nyní posuzované věci bylo předmětem přezkumu usnesení vydané podle § 41 správního řádu, jímž magistrát nevyhověl stěžovateličině žádosti o prominutí zmeškání úkonu, konkrétně oznámení ukončení zastupování stěžovatelky v řízení o přestupku.

[18] Podle § 41 odst. 1 správního řádu *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.*

[19] Podle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

[20] Podle § 41 odst. 6 správního řádu *o prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jebož zmeškání bylo prominuto.*

[21] Institut navrácení v předešlý stav umožňuje správnímu orgánu za splnění zákonných podmínek účastníkovi řízení prominout zmeškání úkonu. Nepřípustit nápravu v případech, kdy zmeškání úkonu bylo způsobeno závažným důvodem, by bylo pro účastníka řízení nepřiměřeně tvrdé. Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ovšem dovodila, že rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 odst. 6 správního řádu je v zásadě vyloučeno ze soudního přezkumu coby rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, č. 1881/2009 Sb. NSS, či ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Ads 150/2017-23). V rozsudku č. j. 9 As 88/2007-49 Nejvyšší správní soud uvedl: „Byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotčeného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu.“ V rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 3 As 248/2015-22, č. 3467/2016 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že rozhodnutí dle § 41 odst. 6 správního řádu je přezkoumatelné ve správním soudnictví toliko za situace, v níž se žádost o prominutí zmeškání úkonu vztahuje k odporu, o kterém správní orgán následně nerozhoduje, ale již samotným podáním odporu se ruší vydaný příkaz (viz § 150 odst. 3 správního řádu, případně § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Soud uvedl, že „rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu tak má v takovém případě přímý dopad do hmotných práv účastníka, neboť v závislosti na výsledku rozhodnutí o žádosti buď existuje pravomocný příkaz o uložení sankce, nebo v důsledku podaného odporu ještě není o uložení povinnosti rozhodnuto. Jedině v tomto specifickém a výjimečném případě lze tedy usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 6 správního řádu považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kdy následné rozhodnutí o odvolání je přímo přezkoumatelné v řízení o žalobě.“ Judikatura tedy dává poměrně jasný návod, kdy je usnesení dle § 41 odst. 6 správního řádu vyloučeno ze soudního přezkumu a v jakých situacích je naopak nutno je považovat za rozhodnutí přezkoumatelné v řízení o žalobě (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 As 57/2016-36, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 151/2016-21).

pokračování

[22] V posuzované věci se však jednalo o poněkud specifický případ. Správní orgány vyřizovaly v režimu § 41 správního řádu stěžovatelčinu žádost nazvanou jako „*Zpětvzetí lhůty č.j.: MMJ/SÚ/147367/2022-ZáD*“. Z obsahu žádosti dovodily, že žádá o prominutí doručení oznámení o „*ukončení plné moci*“ a za zmeškaný úkon spojený se žádostí považovaly „*ukončení plné moci*“ ze dne 5. 7. 2022, což stěžovatelka nezpochybňuje. V tomto případě však podmínky pro uplatnění institutu navrácení v předešlý stav vůbec nebyly naplněny. Ustanovení § 41 správního řádu se (logicky) vztahuje k prominutí zmeškání takových úkonů, které je nutno provést v určité lhůtě; typicky se jedná o opravné prostředky. Domáhala-li se stěžovatelka prominutí „zmeškání“ oznámení ukončení zastoupení advokátem, potažmo nového doručení rozhodnutí o přestupku, aniž požadovala navrácení lhůty k podání odvolání (viz dále), nelze pominout, že zákon nestanoví žádnou lhůtu pro učinění tohoto úkonu. Je zcela na účastníkovi řízení, kdy a zda vůbec ukončení zastoupení správnímu orgánu oznámí. Zároveň platí, že odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči správnímu orgánu účinné až od té doby, kdy mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014-33).

[23] Z uvedeného vyplývá, že magistrát neměl o stěžovatelčině žádosti rozhodovat usnesením podle § 41 odst. 6 správního řádu, neboť zmeškání stěžovatelkou požadovaného úkonu (oznámení ukončení zastupování) nebylo možno v režimu § 41 správního řádu prominout. Pokud tak učinil, postupoval nad rámec zákonného rozsahu aplikovaného ustanovení. Poskytnutí určitého vyššího procesního standardu spočívajícího ve vydání usnesení o stěžovatelčině žádosti tak sice nijak nezkrátilo stěžovatelčina práva (jak důvodně poznamenal v napadeném rozsudku krajský soud), zároveň jí však nijak nepomohlo v její procesní situaci, ani nezaložilo přípustnost jí podané žaloby.

[24] Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovatelka byla v přestupkovém řízení zastoupena advokátem Mgr. Petrem Navrátillem (viz plnou moc ze dne 18. 11. 2021). Pokud magistrát až do okamžiku vydání rozhodnutí neobdržel odvolání plné moci (případně jakýkoliv úkon směřující k ukončení zastoupení stěžovatelky), postupoval v souladu se zákonem, doručil-li rozhodnutí zástupci stěžovatelky (§ 34 odst. 2 správního řádu). Jak zcela správně vysvětlil krajský soud, zákonnost doručení nebylo možno zvrátit ani případným vyhověním žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání úkonu spočívajícího ve „včasném“ oznámení ukončení zastoupení. Správní řád totiž neumožňuje v takových situacích provést jakési zpětné „zneplatnění“ doručení zástupci stěžovatelky a poté jeho nové doručení přímo stěžovateli, od něhož by se odvíjela nová lhůta pro podání odvolání. Právě takového postupu se však stěžovatelka zřetelně domáhala ve správním řízení i v řízení před krajským soudem a dovolává se jej i nyní v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však shodně s krajským soudem zdůrazňuje, že i kdyby stěžovatelka skutečně prokázala, že jí v oznámení ukončení zastoupení bránily vážné důvody (zdravotní indispozice), nemělo by to vliv na skutečnost, že správní orgány doručily rozhodnutí v souladu se zákonem zástupci stěžovatelky, a stěžovatelce od okamžiku tohoto doručení začala běžet lhůta pro podání odvolání (§ 83 odst. 1 správního řádu). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v dané věci nebylo možno rozhodnout ani o neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, podle § 24 odst. 2 správního řádu, pro jehož aplikaci zákonodárce stanovil shodné podmínky jako v případě institutu prominutí zmeškání úkonu, neboť tímto postupem lze určit pouze neplatnost fikce doručení marným uplynutím úložní doby. V jiných případech o neplatnosti doručení rozhodnout nelze.

[25] Lze tedy shrnout, že ačkoli mělo vyřízení žádosti stěžovatelky ze strany magistrátu formu usnesení dle § 41 odst. 6 správního řádu, materiálně se jednalo toliko o sdělení, že správní orgán neobdržel před vydáním rozhodnutí o přestupku oznámení o ukončení zastoupení. Usnesení magistrátu nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto usnesení nebylo přezkoumatelné v řízení o žalobě. „Usnesení“

magistrátu nemohlo mít žádný dopad do právní sféry stěžovatelky, protože ani případné uznání závažnosti důvodů, pro které stěžovatelka nemohla správnímu orgánu dříve oznámit ukončení zastoupení, by nenastolilo stav, jako by rozhodnutí o přestupku nebylo zákonně doručeno. I kdyby navíc žalované rozhodnutí bylo rozhodnutím o žádosti o prominutí zmeškání odvolání, bylo by ze soudního přezkumu vyloučeno coby rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., jak vyplývá z výše uvedeného.

[26] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem dodává, že situace stěžovatelky nebyla bezvýchodná, stěžovatelka však zvolila nesprávnou procesní cestu k jejímu vyřešení. Správně měla proti rozhodnutí o přestupku (o jehož vydání zjevně věděla) rovnou brojit (byť i blanketním) odvoláním, s nímž by spojila žádost o prominutí zmeškání tohoto úkonu dle § 41 odst. 1 správního řádu. V rámci této žádosti pak měla tvrdit závažné důvody spočívající v jejím nepříznivém zdravotním stavu, které jí bránily ve včasném podání odvolání. Takový postup ovšem stěžovatelka nezvolila, což jde k její tíži. Krajský soud zcela správně uvedl, že podání stěžovatelky ze dne 7. 2. 2023 nebylo možno v tomto směru vyložit, neboť v něm nelze seznat žádný náznak stěžovatelčiny vůle, že žádá o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Stěžovatelka se výslovně domáhala toliko nového doručení rozhodnutí o přestupku s ohledem na ukončení jejího zastoupení advokátem. S žádostí nespojila odvolání proti rozhodnutí o přestupku (byť blanketní), ani nevyjádřila jakýkoli nesouhlas s rozhodnutím o přestupku. Nic takového nevyplývá ani z jejích dalších podání směřovaných magistrátu ze dne 26. 7. 2023 a 26. 9. 2023 či e-mailové korespondence mezi ní a pracovníky magistrátu. Nejvyšší správní soud také souhlasí s krajským soudem, že ani z obsahu stěžovatelčina odvolání proti usnesení Magistrátu není patrná jakákoli argumentace, kterou by uznala opožděnost odvolání proti rozhodnutí o přestupku a žádala o prominutí takového úkonu. Magistrátu (či žalovanému) přitom nelze vytýkat, že stěžovatelku neinstruoval o správném postupu k podání odvolání. Poučovací povinnost stanovená v § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS). Magistrát nemohl za stěžovatelku domýšlet, zda by jí více prospěl jiný procesní postup. Nadto nelze pomíjet, že před vydáním usnesení Magistrátu již uplynula objektivní lhůta k podání žádosti o prominutí zmeškaného úkonu (tj. odvolání) podle § 41 odst. 2 správního řádu.

[27] Zároveň je však nutno uznat, že magistrát při vyřizování stěžovatelčiny žádosti zcela nedostál standardům vyplývajícím z principů dobré správy. Jedním z těchto principů je i princip vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu), podle něž by měl správní orgán na všechna podání řádně a včas odpovídat a v rámci svých možností se snažit osobě pomoci dosáhnout cíle, který sleduje svým podáním. Správní orgán by žádné obdržené podání neměl ignorovat; podatel by se měl vždy dozvědět, jak s ním správní orgán naložil. Z tohoto hlediska soud magistrátu vytýká, že na podání stěžovatelky ze dne 7. 2. 2023 adekvátně reagoval až více než po roce (v reakci na opatření proti nečinnosti učiněné nadřízeným orgánem), a ponechal tak stěžovatelku v nejistotě, zda bylo rozhodnutí o přestupku řádně doručeno. To ovšem nic nemění na závěru, že stěžovatelka se svých práv domáhala nesprávným procesním postupem, přičemž její vůle byla z jejích podání seznatelná a nebylo ji možno vyložit jako snahu o prominutí lhůty k podání odvolání.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobou napadený úkon není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto byla žaloba dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Krajský soud měl žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítnout. Pokud krajský soud žalobu věcně projednal, zatížil řízení vadou. K takové vadě byl Nejvyšší správní soud, jak již bylo konstatováno, povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu. Podle § 110 odst. 1 věty první, části věty za středníkem s. ř. s. platí, že *jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud*. Nejvyšší správní soud proto současně žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí žaloby, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98). V daném případě bylo o náhradě nákladů soudního řízení rozhodnuto dle § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Zaplacený soudní poplatek za žalobu ani za kasační stížnost Nejvyšší správní soud v takovém případě nevrací (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2026

L. S.

Mgr. Ing. Veronika Juříčková v. r.
předsedkyně senátu